

Vyhodnotenie súťaže národného projektu Škola otvorená všetkým pod názvom: „Práca mojich snov“

Literárna súťaž „Práca mojich snov“ bola vyhlásená v rámci národného projektu „Škola otvorená všetkým“, do ktorého je zapojená aj naša škola.

Cieľom súťaže bolo zamyslieť sa nad tým, aké povolanie by žiaci chceli v budúcnosti vykonávať. Do súťaže sa zapojilo 522 žiakov. Našu školu reprezentovali štyria žiaci:

Daniel Moňak, Martina Hriciková a Alexandra Lörincová zo 7.A a Ema Hrubovská z 9. A. Títo naši žiaci ukázali, že ich budúcnosť im nie je ľahostajná. Majú svoje sny a tie chcú a určite budú realizovať. Veď posúďte sami...

Martina Hriciková

Už od malička som chcela zmeniť svet. Mala som isté ciele, ktoré som chcela splniť. Nevedela som však, ako ich dosiahnuť. Každý týždeň som chcela mať inú profesiu. Neriadila som sa pocitmi. Chcela som byť niekým, kým boli moji hrdinovia. Bola som smutná, lebo som vedela, že päť profesií sa naraz robiť nedá. Už som si myslela, že sa zbláznim, keď mi konečne došlo, kým chcem naozaj byť.

Každý, kto má dobre poznať vie, že veľmi rada píšem. Či sú to básne a či príbehy, píšem všetko. Píšem, čo cítim a moja fantázia nemá konca. Ak si myslíte, že chcem byť spisovateľkou, tak sa mýlite. Aj keď mi to už párkrát napadlo. Ja však chcem písaním zmeniť svet. Chcem písať pravdu a vyjadriť svoj názor. Chcem byť novinárkou. Verím, že môžem zmeniť svet k lepšiemu. Aby ľudia, ktorí ťažko pracujú mali vyšší plat, aby deti v chudobných krajinách mali čo jesť, aby vo svete prestal vládnuť rasizmus... A je toho oveľa viac. Aj keď vôbec netuším, ako toto dosiahnuť, nezhodím to len tak za hlavu.

V práci mojich snov by som chcela zažiť aj zábavu, mať tam veľa priateľov, a samozrejme, nesprávať sa ako introvert. Chcela by som si to užívať a tešiť sa z každého jedného dňa, ktorý tam strávim.

Toto je práca mojich snov a budem dúfať, že to nebude len sen.

Alexandra Lörincová

Už od malička sa stretávam s otázkou Čím by som chcela byť až budem veľká? Na túto otázku ani teraz neviem odpovedať.

Keď som bola maličká, tak som chcela byť učiteľkou. Táto práca sa mi páčila a možno by ma aj bavila, ale časom som sa znova rozhodla inak. Ako sedemročná som chcela ísť v maminých šľapajách. Chcela som byť kozmetička, ale musela som rozmýšľať aj nad tým, či by ma to bavilo a či by som sa tou prácou dokázala užiť. A potom znova iný sen – veterinárka. To by ma naozaj bavilo, lebo zvieratká milujem a rada by som s nimi pracovala, ale znova prišli otázky, či by som to všetko zvládala a či by som sa tým užívala. Možno by som sa aj užívala, ale bolo by to pre mňa ťažké, lebo mám citlivú povahu a bolí ma, keď vidím zvieratá trpieť. A to by som asi psychicky nezvládala. Tak som sa tohto povolania vzdala a rozhodla som sa byť zdravotnou sestrou. Rada by som pracovala s ľuďmi a hlavne s malými deťmi. Potom som sa opäť rozhodla inak. Chcela som byť zubárkou,

právničkou, herečkou, čašníčkou, dermatologičkou, stylistkou, architektkou... V hlave som mala veľa zamestnaní.

Už dlhú dobu však chcem byť psychologičkou, možno sa však rozhodnem inak. Každá práca je zaujímavá, má svoje pre aj proti a každý človek by si mal vybrať takú prácu, aby bol spokojný. Prácu, ktorá ho baví a naplňuje a je to jedno, či je to lekár, murár, upratovač. Veď každá práca je dôležitá.

Daniel Moňak

Každý z nás v detstve sníval o tom, čo bude robiť, keď vyrastie. Každý mal vysnívanú prácu svojich snov.

Čoskoro príde čas, keď si budem musieť vybrať vzdelanie, ktoré ma posunie bližšie k tomu, čo chcem v živote robiť. Preto je dôležité správne sa rozhodnúť. Ja som chcel byť odmalička zverolekárom, lebo práca so zvieratkami sa mi páči. Každý rok sa moje sny o povolání menia. Sníval som aj o tom, že budem učiteľom. Rád sa hrám s malými deťmi. Ak sa mi to nepodarí, rád by som pracoval v lese. Odmalička ma moji rodičia a starí rodičia viedli k lesu a lesným zvieratkám. Učili ma, že prírodu treba chrániť.

Moja práca by bola ako môj koníček. Do práce by som chodil s radosťou. Práca mojich snov by ma naplňovala láskou a radosťou a hlavne spokojnosťou. Mnohí ľudia si myslia, že práca je zbytočná, pre mňa znamená zmysel veľkého života.

O tom, čo chceme robiť do budúcnosti by sme vedeli veľmi veľa rozprávať. Treba si stavať ciele a ísť za svojimi snami. Aj keď nevieme, čo nás čaká, ja sa na to, čo čaká mňa ohromne teším.

Ema Hrubovská

Určite už každý v živote dostal otázku Čím chceš byť? Niektorí majú v tom jasno, ale niektorí ešte stále nie.

Ako malému dievčaťu sa moje budúce povolania menilo deň čo deň. Chcela som byť lekárkou, policajtkou, či módnou návrhárkou. Stále som bola staršia a rozmýšľala o svojej budúcnosti. Jedno povolanie mi ostalo dodnes a to je učiteľka. Už od prvého ročníka v škole sa mi toto povolanie páčilo. Každý deň po škole som sa doma hrala na učiteľku. Keďže som mala len sedem rokov, tak som bola doma s babkou. Povedala som si, že babka bude mojou žiačkou. Vyrobila som jej žiacku knižku, učebnice, zošity. Všetky veci, ktoré som sa naučila v škole som doma učila babku. Dokonca som jej dávala aj písomky, či diktáty.

Roky ubiehali a ja som bola staršia a staršia. Na učiteľku som sa hrala len málokedy. Nejaký čas ma prestávalo toto povolanie zaujímať, pretože som zistila, že byť učiteľkou nie je až také ľahké ako sa zdalo. Momentálne prežívam obdobie, v ktorom sa rozhodujem, čím raz budem. Možno moje budúce povolanie nebude ani učiteľka, ani policajtká. Ale stále v kútiku duše cítim, že chcem byť predsa len učiteľka. Ak chcem dosiahnuť tento cieľ, musím sa vzdelávať. Je pre mňa dôležité, aby ma moje budúce povolanie, nech už bude akékoľvek, bavilo a naplňovalo. Musím sa snažiť, aby som sa v budúcnosti mala dobre.

Nikto nevie, aká budúcnosť ho čaká. Neviem to ani ja, ale je dôležité mať svoje ciele. Dúfam, že moje povolanie bude znamenať zmysel života.